

ברוך הוא, והיא שעתא דרעותא לאתדבקא בהו.

וחברייה דמשתדלי באורייתא, משתתפי בה בפנסת ישראל, לשבחא למלכא קדישא, ואתעסקן באורייתא, שאר בני נשא כדין עידן רעותא לאתקדשא בקדושה דקודשא בריך הוא, ולכוונא רעותא לאתדבקא ביה. ואינון חברייה דמשתדלי באורייתא זווגא דלהון בשעתא דזווגא אחרא אשתכח, והאי משבת לשבת לכוונא רעותא לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא ובכנסת ישראל, דהוא עידן רעותא דמתברכן כלא עלאי ותתאי.

אי בני נשא אתרחקו מגיה, ועבדן כבעירי, אן הוא קדשה דלהון, לאשתכחא קדישין. אן אינון נפשין דמשיכון מעילא. ושלמה מלכא צווח ואמר, (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. גם בלא דעת, מי הוא הדעת? זה הקדוש ברוך הוא. נפש לא טוב - זוהי הנפש שהם מושכים במעשיהם. לא טוב, שהרי מהצד האחר נמשכות עליהם נפש שאינה טוב, משום שלא מכוונים לבם לקדוש ברוך הוא.

מאן דאתלהיט ביצר הרע, בלא רעותא וכוונה דלבא לקודשא בריך הוא. מסטרא דיצר הרע אתמשך עליה נפשא, דלאו איהי טוב, דא הוא דכתיב גם בלא דעת נפש לא טוב ואן ברגלים חוטא. מאן דאיהו אן ברגלים ודחי שעתא בלא רעותא קדישא, חוטא. חוטא ודאי, בכלא.

ועל דא שריין מכתשין בישיין בבני נשא, ואסהידו באנפיהו בחציפותא דלהון, לאחזאה דהא קדשא בריך הוא מאיס בהו, ולאו דעתיה בהון, עד דאינון

בהם. והחברים שמשתדלים בתורה, משתתפים עם פנסת ישראל לשבח את המלך הקדוש, ומתעסקים בתורה לשאר בני האדם, אז עת רצון להתקדש בקדשת הקדוש ברוך הוא ולכוון רצון לדבק בו. ואותם החברים שמשתדלים בתורה, הזווג שלהם בשעה שנמצא זווג אחר, וזה משבת לשבת, לכוון הרצון לדבק בקדוש ברוך הוא ובכנסת ישראל, שהיא עת רצון שהכל מתברכים, העליונים והתחתונים.

אם בני אדם התרחקו ממנו ועושים כבהמות, איפה הקדשה שלהם שימצאו קדושים? איפה הנפשות הקדושות שמושכים מלמעלה? ושלמה המלך צווח ואמר, (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. גם בלא דעת, מי הוא הדעת? זה הקדוש ברוך הוא. נפש לא טוב - זוהי הנפש שהם מושכים במעשיהם. לא טוב, שהרי מהצד האחר נמשכות עליהם נפש שאינה טוב, משום שלא מכוונים לבם לקדוש ברוך הוא.

מי שמתלהט ביצר הרע בלי רצון וכונת הלב לקדוש ברוך הוא, מהצד של יצר הרע נמשכת עליו נפש שאינה טוב. זהו שכתוב גם בלא דעת נפש לא טוב ואן ברגלים חוטא. מי שהוא אן ברגלים ודחה את השעה בלי רצון קדוש - חוטא, חוטא ודאי בכל.

ועל זה שורות מפות רעות בבני אדם, ומעידים בפניהם על חצפתם, להראות שהנה הקדוש ברוך הוא מואס בהם ואין דעתו

לאחזאה דהא קדשא בריך הוא מאיס בהו, ולאו דעתיה בהון, עד דאינון

זָפָאן (דָּרָג' ע"א) וּמְכַשְׂרָאן עוֹבְדֵייהוּ כְּמִלְקֵדְמִין,
וּמִתְבָּרְכִין (ס"א וּמִתְבָּרְכָאן). וְעַל דָּא אִשְׁתְּמוּדְעִין
מִכְתָּשִׁין לְגַבֵּי פְהֵנָא, אֵינּוּן דְּאִתְיִין מִסְטָרָא
דְּמִסְאַבָּא, וְאֵינּוּן דְּאִתְיִין מִסְטָרָא אַחְרָא.

בְּגִזְוֵנָא דָּא כְּתִיב, כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו',
וְנִתְתִי נִגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲוֹתְכֶם.

וְכִי אָגֵר טַב הוּא, דִּישְׁתַּכַּח בְּאֵינּוּן דְּזָפָאן
לְמִיעַל בְּאַרְעָא. אֲלֵא הָא אוּקְמוּהָ לְאַשְׁכְּחָא
מְטֻמוּנִין דְּאַטְמָרִין בְּבֵיתֵיהוּ, וְלֵאחֲנֵאָה לֹוּן
לְיִשְׂרָאֵל.

אַבְרָם תָּא חֲזִי, זָפָאין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּן
מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחִים לְהוּ, דְּכְתִיב, (מִלֵּאכִי א)
אַהֲבִיתִי אֶתְכֶם אָמַר יי'. וּמִגּוֹ רַחֲמֵיהוּ דִּילֵיהּ,
אַעִיל לְהוּ לְאַרְעָא קְדִישָׁא, לְאַשְׂרָאָה שְׂכִינְתֵיהּ
בִּינְיָהוּ, וְלִמְהֵוִי דִּינִרְיָה עֲמֵהוּן, וְיִשְׂרָאֵל
דִּישְׁתַּפְּחוּן קְדִישִׁין עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (שְׁמוֹת לֵה) וְכָל הַנְּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא
לְבֶן וְגו'. בְּשַׁעֲתָא זְהוּ עֲבִידִין עֲבִידְתָּא,
הוּוּ אִמְרִי, דָּא לְמִקְדְּשָׁא. דָּא לְמִשְׁכַּנָּא. דָּא
לְפְרוּכְתָּא. וְכֵן כָּל אֵינּוּן אוּמְנִין בְּגִין דִּישְׂרִי
קְדֻשָּׁה עַל יְדֵיהוּ, וְאַתְקַדְּשׁ הוּוּא עֲבִידְתָּא.
וְכַד סְלִיק לְאַתְרֵיהּ, בְּקְדוּשָׁה סְלִיק.

בְּגִזְוֵנָא דָּא מָאן דְּעֲבִיד עֲבִידְתָּא לְעִבּוּדָה זָרָה,
אוּ לְסְטָרָא אַחְרָא, דְּלֵא קְדִישָׁא. פִּיּוּן
דְּאֲדַבֵּר לֵיהּ עַל הוּוּא עֲבִידְתָּא, הָא רוּחַ
מְסֻאָבָא שְׂרִיא עֲלוּי, וְכַד סְלִיק עֲבִידְתָּא,
בְּמִסְאַבָּא סְלִיק. כְּנִעֲנִים פְּלַחֵי לְעִבּוּדָה זָרָה
אֵינְהוּ, וּמִתְדַבְּקִין פְּלַהּוּ כְּחֻדָּא בְּרוּחַ מְסֻאָבָא
בְּעִבּוּדָה זָרָה, וְהוּוּ בְּנִיין בְּנִיין לְפְרָצוּפִייהוּ (ס"א
לְמִנּוּפִייהוּ) וְלְגַעוּלִייהוּ לְסִטְרַ מְסֻאָבָא לְעִבּוּדָה
זָרָה, וְכַד שְׂרָאן לְמַבְנֵי, הוּוּ אִמְרִי מְלָה, וְכִיּוּן
דְּאַתְדַּכֵּר בְּפּוּמִייהוּ, סְלִיק עֲלֵיהּ רוּחַ מְסֻאָבָא.

בְּהֶם, עַד שֶׁהֵם זֹכִים וּמְכַשְׂרִים
אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כְּמִקְדָּם וּמִתְבָּרְכִים
(וּמִשְׁתַּהֲרִים). וְעַל זֶה נִוְדְּעוֹת הַמִּפְּוֹת
לְפָנֶיךָ, אוֹתָן שְׂבָאוֹת מִצַּד הַטְּמֵאָה
וְאוֹתָן שְׂבָאוֹת מִהַצַּד הָאֲחֵר.

כִּמוֹ זֶה כְּתוּב, כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ
כְּנָעַן וְגו', וְנִתְתִי נִגַע צָרַעַת בְּבֵית
אֶרֶץ אַחֲוֹתְכֶם. וְכִי שָׁכַר טוֹב הוּא
שִׁימְצֵא בְּאוֹתָם שְׂזוּכִים לְהַפְּסֵס
לְאֶרֶץ? אֲלֵא הִנֵּה פְּרֻשָׁה, לְמִצָּא
מְטֻמוּנִים שֶׁהִטְמִינוּ בְּבֵיתָם,
וְלִהְנוֹת בְּהֶם אֶת יִשְׂרָאֵל.

אַבְרָם בָּא רָאָה, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
שֶׁהֵם מִתְדַבְּקִים לְקְדוּשַׁת בְּרוּךְ
הוּא, וְהַקְּדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב
אוֹתָם, שְׂפָתוֹב (מִלֵּאכִי א) אַהֲבִיתִי
אֶתְכֶם אָמַר ה'. וּמִתּוֹךְ אַהֲבָתוֹ
הַכְּנִיס אוֹתָם לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה,
לְהַשְׂרוֹת שְׂכִינְתוֹ בִּינְיָהֶם,
וְשִׁיחֵיהּ דִּינִרְיָה עֲמֵהֶם, וְיִשְׂרָאֵל
שִׁימְצֵאוּ קְדוּשִׁים עַל כָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם.

בָּא רָאָה, כְּתוּב (שְׁמוֹת לֵה) וְכָל
הַנְּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבֶן וְגו'.
בְּשַׁעֲתָה שְׁהִיו עוֹשִׂים מַעֲשֵׂה, הִיו
אוּמְרִים: זֶה לְמִקְדָּשׁ, זֶה לְמִשְׁכָּן,
וְזֶה לְפָרְכָת. וְכֵן כָּל אוֹתָם
הָאִמְנִים, כְּדִי שְׂתַּשְׂרֶה קְדוּשָׁה עַל
יְדֵיהֶם, וּמִתְקַדְּשֵׁת אוֹתָהּ עֲבוּדָה.
וְכִשְׁעוּלָה לְמִקְוָמוֹ, עוּלָה
בְּקְדוּשָׁה.

כִּמוֹ כֵּן מִי שֶׁעוֹשֶׂה עֲבוּדָה
לְעִבּוּדָה זָרָה אוּ לְצַד הָאֲחֵר
שְׂאִינוּ קְדוּשַׁת פִּיּוּן שְׂמִזְכִּיר אוֹתוֹ
עַל אוֹתוֹ הַמַּעֲשֵׂה, הָרִי רוּחַ
טְמֵאָה שׁוֹרָה עָלָיו. וְכִשְׁעוּלָה
הַמַּעֲשֵׂה, עוּלָה בְּטְמֵאָה.
הַכְּנִיעֲנִים הֵם עוֹבְדֵי עִבּוּדָה זָרָה,
וּמִדְּבָקִים כָּלֵם יַחַד בְּרוּחַ טְמֵאָה
בְּעִבּוּדָה זָרָה, וְהִיוּ בּוֹנִים בְּנִיין
לְפְרָצוּפִייהֶם (לְטְנוּפִייהֶם) וְלְגַעוּלִייהֶם
לְצַד הַטְּמָא לְעִבּוּדָה זָרָה.
וְכִשְׂמִתְחִילִים לְבָנוֹת, הִיוּ
אוּמְרִים דְּפוּר. וְכִיּוּן שְׂנוּזְכֵּר

פד אסתליק עבידתא, ברוח מסאבא אסתליק.

ביון דעאלו ישראל לארעא, בעא קדשא בריה הוא לדכאה לון, ולקדשא לון ארעא, ולאפנאה אתר לשכינתא דלא תשרי שכינתא גו מסאבא. ועל דא בההוא נגע צרעת, הו סתרין בנניין דאעין ואבנין דאתעבידו במסאבו.

תא חזי, אי עובדא דא הוה לאשכחא מטמונין בלחודוי, יהדרון אבנין לבתר כמה דאינון לאתריהו, ועפרא לאתריה. אבל קרא כתיב, וחלצו את האבנים. וכתוב ועפר אחר יקח. בגין דיתעבר רוח מסאבא, ויתפגי ויתקדש השתא כמלקדמין, וישתכחו ישראל בקדושה, ובדיורא קדישא, למשרי בנייהו שכינתא.

ועל דא מאן דבני בנן פד שארי למבני, בעי לאדפרא בפומיה, דהא לפולחנא דקודשא בריה הוא הוא בני. בגין דכתיב, (ירמיה כב) הוי בונה ביתו בלא צדק וגו', וכדין סינעתא דשמיא שארי עלוי, וקודשא בריה הוא זמין עליה קדושתא, וקארי עליה שלום, הדא הוא דכתיב, (איוב ה) וידעת פי שלום אהלך וגו'. מהו (איוב ה) ופקדת נוך, הא אוקמוה, אבל ופקדת, לאפקדא מלה בפומא כד איהו בני. וכדין ולא תחטא כתיב. ואי לאו הא זמין לביתיה סטרא אתרא.

בפיהם, עולה עליו רוח של טמאה. כשעולה המעשה, הוא עולה ברוח טמאה.

ביון שנכנסו ישראל לארץ, רצה הקדוש ברוך הוא לטהר אותם ולקדש להם את הארץ, ולפנות מקום לשכינה, שלא תשרה השכינה בתוך הטמאה. ועל פן באותו נגע צרעת היו סותרים בנינים של עצים ואבנים שנעשו בטמאה. בא ראה, אם המעשה הזה היה למצא מטמונים בלבד, יחזירו האבנים אחר כך פמות שהם למקומם, והעפר למקומו. אבל הפסוק פותב, וחלצו את האבנים. וכתוב ועפר אחר יקח. כדי שתעבר רוח הטמאה, ויתפנה ויתקדש פעת פמקדם, וימצאו ישראל בקדושה ובדיור קדוש, להשרות בנייהם שכינה.

ועל פן, מי שבונה בנן, כשמתחיל לבנות צריך להזכיר בפיו, שהרי לעבודת הקדוש ברוך הוא הוא בונה, משום שכתוב (ירמיה כב) הוי בנה ביתו בלא צדק וגו'. ואז סיוע שמימי שורה עליו, והקדוש ברוך הוא מזמין עליו קדושה וקורא עליו שלום. זהו שכתוב (איוב ה) וידעת פי שלום אהלך וגו'. מה זה ופקדת נוך? הרי פרשוק. אבל ופקדת, להפקיד דבור בפה כשהוא בונה. ואז כתוב ולא תחטא, ואם לא, הרי מזמין לביתו את הצד האחר. כל שפן מי שבונה, ורצונו בצורה אחרת, משום שמיחד הבית לצד האחר להטמא בו, הרי ודאי שורה בו רוח של טמאה, ולא יוצא אותו אדם מן העולם עד שנענש בבית ההוא. ומי שדר בו יכול להנזק, שהרי בדירה ההיא שורה בה רוח טמאה, ומזיקה מי שנמצא בה.

כל שפן, מאן דבני ורעותיה בגוונא אתרא, בגין דמיחד ביתא לסטרא אתרא, לאסתאבא ביה. הא ודאי שריא ביה רוח מסאבא, ולא נפיק ההוא בר נש מעלמא, עד דאתענש בההוא ביתא, ומאן דדייר ביה, יכיל לאתזקא, דהא ההוא דירה רוח מסאבא שריא ביה, ואזיק מאן דאשתכח ביה.

וְאִי תִימָא בְמָה יְדִיעַ. כְּגוֹן דְּאִתְזַק בְּהֵוּא
בֵּיתָא, הֵוּא דְבָנֵי לָהּ, אוֹ אֲנָשֵׁי בֵּיתֶיהָ,
אוֹ בְּנִזְקֵי דְגוּפָא, אוֹ בְּנִזְקֵי מְמוֹנָא, הוּא וְתָרִין
אַחֲרֵינֵן אֲבִתְרִיהָ. הָא וְדָאי יַעֲרוֹק בַּר נָשׁ
לְטוּרָא, וְלֹא יְדוּר בֵּיהּ. יְדוּר בְּטִיחְלָא דְעַפְרָא,
וְלֹא יְדוּר בֵּיהּ.

וּבְגִין כֵּן, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא חָס עַלְיֵיהּ
דִּישְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּן לֹא יִדְעִין מְלָה בְּכָל
אֵינּוּן בְּתִי. וְהוּא אָמַר, אֲתוּן לֹא יִדְעִין, אֲנָא
יִדְעֵנָא, וְאַרְשִׁימָנָא לֹון בְּנִגְעָא. נִגְעָא דְיִיר בְּבֵיתָא,
הָא נִגְעָא אַחֲרָא תְקִיפָא, דִּיפִיק לִיהּ, וְיַעֲבֹר לִיהּ
מִן עַלְמָא. וּכְדִין וְנִתְּן אֶת הַבַּיִת אֶת אֲבָנָיו
וְאֶת עֲצָיו. כִּינּוּן דְּאִזִּיל לִיהּ, מְאִי טַעְמָא וְנִתְּן
אֶת הַבַּיִת. אֲלֹא בְּכָל זְמָנָא דְהֵוּא בְּנִין לְהוּי
קָיִים, (דף נ"ב) דִּילִיָּהּ הוּא, וְיָכִיל לְאַהֲרָא.

הָא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, כָּל שְׁכֵן בְּאַרְעָא אַחֲרָא,
דִּזְמִינָא רוּחַ מְסֻאָבָא יִתִּיר, וְיָכִיל בַּר נָשׁ
לְאִתְזַקָּא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְכָל שְׁכֵן דְּאִקְרִי
בְּקַלְפוּי דְּחֻבְרוּי אַחֲרֵינֵן, לְאַשְׁתַּכְחָא תַּמָּן,
וְאַפִּילוּ טוּרְפֵי דְקַסְפָּתָא לֹא מַעֲבָרֵן לִיהּ
מֵהֵוּא בֵּיתָא, וּבְגִין כֵּן הָא קָרָא אַכְרִיז וְאָמַר,
הוּי בּוֹנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא צְדָקָא. הוּי וְדָאי קְאָמְרִי
כָּל יוֹמָא בְּהֵוּא בֵּיתָא.

רַבִּי יוֹסִי עָאֵל חַד יוֹמָא בְּחַד בֵּיתָא, מְטָא
בְּסַפְתָּא (ס"א אַטְרַח בְּטִיפְסָא), עָאֵל לְגוּ. שְׁמַע
חַד קָלָא דְאָמַר, אֲתַכְנָשׁוּ עוּלוּ, הָא חַד פְּלוּגְתָּא
דִּילָן. סִיפְתוּ וְנִנְזִיק לִיהּ עַד לֹא יִנְפוֹק, אָמְרוּ,
לֹא נִיכּוּל אֲלֹא אִי דִיּוּרִיָּהּ הָכָא. נִפְק רַבִּי יוֹסִי
וְדַחִיל. אָמַר, וְדָאי מָאן דְּאֵעְבֵּר עַל מְלוּי
דְּחֻבְרוּיָא, אֲתַחֲיִיב בְּנִפְשֵׁיהּ.

אָמַר לִיהּ רַבִּי חֲיִיא, וְהָא גוּיִם וְשָׂאָר בְּנֵי נָשָׂא
דִּיּוּרֵי בְּגוּיָהּ, וְאַשְׁתַּלִּימוּ. אָמַר לִיהּ,
אֵינּוּן מְסֻטְרִיָּהּ קָא אֲתִינּוּ, אָבֵל מָאן דְּדַחִיל

וְאִם תִּיאַמַר, בְּמָה יְדוּעַ? כְּגוֹן
שְׁנִזְזוּק בְּבֵיתָא הֵוּא אוֹתוֹ שְׁבִנָּה
אוֹתוֹ, אוֹ אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ, אוֹ בְּנִזְקֵי
גוּפָא, אוֹ בְּנִזְקֵי מְמוֹן, הוּא וְשְׁנֵי
אַחֲרֵים אַחֲרָיו. הָרִי וְדָאי יִכְרַח
אָדָם לְהַר, וְלֹא יְדוּר בּוּ. יְדוּר
בְּמַחֲלַת עַפְרָא, וְלֹא יְדוּר בּוּ.

וּמִשּׁוּם כֵּן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס
עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם לֹא יוֹדְעִים דְּכָר
בְּכָל אוֹתָם הַבַּיִתִּים, וְהוּא אוֹמַר:
אֲתָם לֹא יוֹדְעִים - אֲנִי יוֹדֵעַ,
וְרַשְׁמֵי אוֹתָם בְּנִגְעָא. נִגְעָא דַּר
בְּבֵיתָא, הִנֵּה נִגְעָא אַחֲרָא תְקִיפָא
שִׂיּוּצִיא אוֹתוֹ וְיַעֲבִיר אוֹתוֹ מִן
הָעוֹלָם. וְאֵז - וְנִתְּן אֶת הַבַּיִת אֶת
אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו. כִּינּוּן שְׁהוּלָף לוֹ,
מֵה טַעַם וְנִתְּן אֶת הַבַּיִת? אֲלֹא
בְּכָל זְמָן שְׂאוֹתוֹ בְּנִין יִהְיֶה קָיִים
- שְׁלוֹ הוּא, וְיָכִיל לְחַזֵּר.

וְהָא בְּאַרְץ הַקְדוּשָׁה, כָּל שְׁכֵן
בְּאַרְץ אַחֲרָת, שְׂרוּיַח הַטְּמָאָה
מְצוּיָהּ יוֹתֵר, וְיָכִיל אָדָם לְהַנְזִיק.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְכָל שְׁכֵן שְׁנִקְרָא
בְּקַלְפוּת שֶׁל חֻבְרוּי הָאֲחֵרִים
לְהַמְצִיא שֵׁם, וְאַפְלוּ דְפִיקוּת
בְּכָלִים לֹא מַעֲבִירִים אוֹתוֹ מִן
הַבַּיִת. וּמִשּׁוּם כֵּן הַפְּסוּק הִנֵּה
מְכַרִּז וְאוֹמַר, הוּי בּוֹנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא
צְדָקָא. הוּי וְדָאי שְׂאוֹמְרִים כָּל יוֹם
בְּבֵיתָא הֵוּא.

רַבִּי יוֹסִי נִכְנַס יוֹם אֶחָד לְבֵית
אֶחָד, הִגִּיעַ לְסָף (טַרַח בְּטַפּוּס) וְנִכְנַס
פְּנִימָה. שְׁמַע קוֹל אֶחָד שְׂאוֹמַר:
הַתְּכַנְסוּ וְהַתְּכַנְסוּ, הִנֵּה אֶחָד
מֵהִירִיבִים שְׁלָנוּ. הַתְּחַבְּרוּ וְנִזְזִיק
אוֹתוֹ לְפָנָי שִׂיּוּצִיא. אָמְרוּ, לֹא נוּכַל
אֲלֹא אִם דִּיּוּרוֹ כָּאן. יֵצֵא רַבִּי יוֹסִי
וּפְחַד. אָמַר, וְדָאי מִי שְׂעוּבָר עַל
דְּבָרֵי הַחֻבְרוּיִם, מִתְּחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי חֲיִיא, וְהָרִי הַגּוּיִם
וְשָׂאָר בְּנֵי אָדָם דְּרִים בְּחוּכּוֹ,
וְנִשְׁלָמוּ. אָמַר לוֹ, הֵם מַצְדֵּם הֵם
בְּאִים, אָבֵל מִי שִׂיּוּצִיא חֲטָא יָכוּל
לְהַנְזִיק. וְאַפְלוּ הֵם, אִם יַעֲכָבוּ אֶת